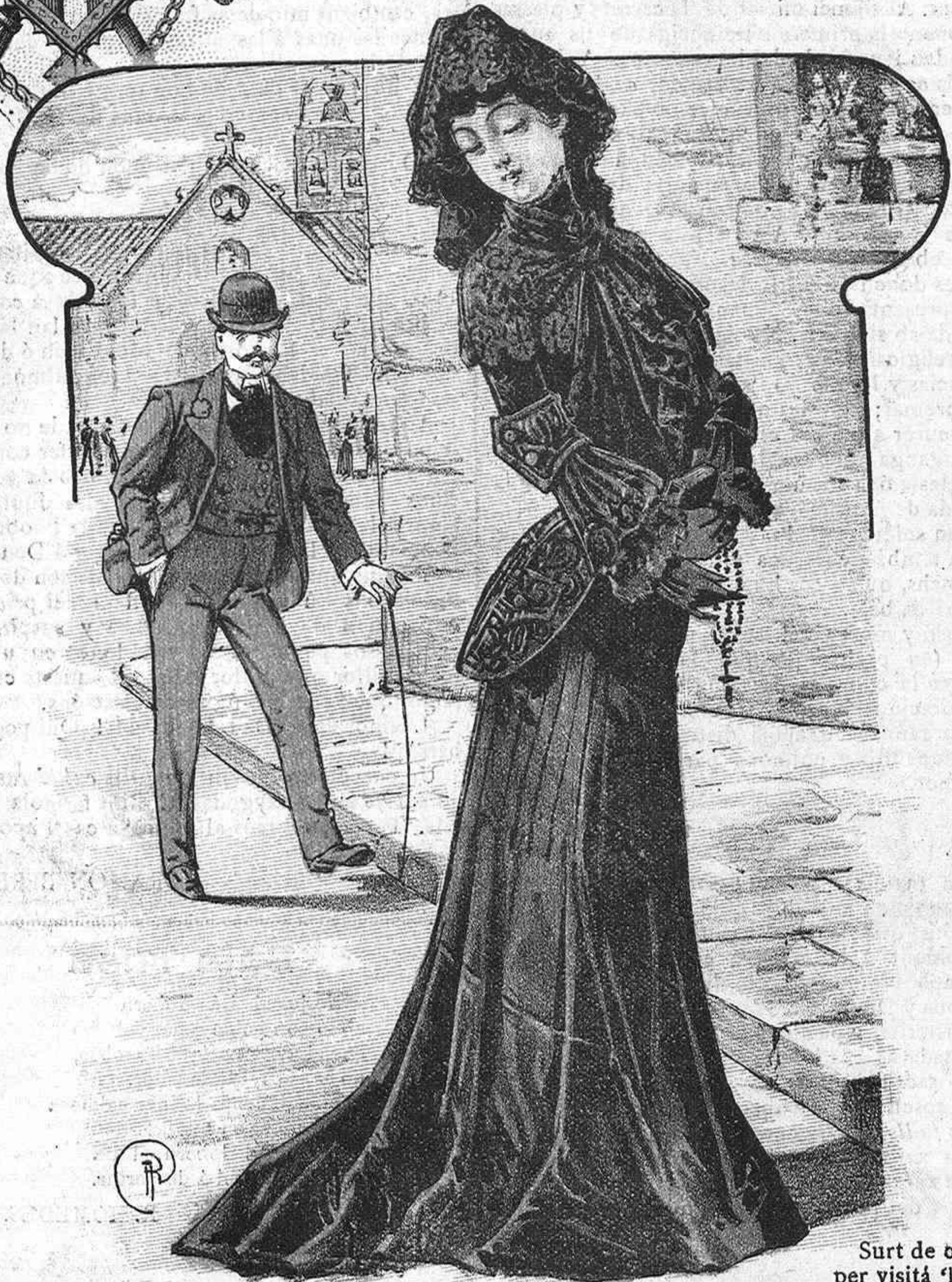

SETMANARI CATALA

10 CENTIMS lo número

RP

Surt de casa tota sola per visitá 'ls «monuments» y torna la hermosa Lola ab un munt de pretendents

Setmana Santa

Ll'arribada de la Setmana Santa, que per la iglesia es una fetxa luctuosa en que las parets de 'ls temples 's penjan de negre, enmudeixen els orgues y las veus del cant plá sonan graves y fondas pera millor expressar la pena humana devant de la tragedia del Calvari, representa en cambi per la humanitat, siga ó no creyent, l'arribada del bon temps y de la alegria. A las escenas del Dijous y Divendres Sant succeheixen la regositjada nit de caramellas y las alegres fontadas de 'ls dias de Pásqua. Al dol de las iglesias vestidas de negre, correspón la Naturalesa vestint ab sas primeras verdors los prats y ab sas primeras flors els jardins. Al silenci oficial de 'ls carrers y plassas, corresponen els primers piupiuheigs de 'ls aucells que saludan l'arribada del bons temps. A la professó dels *armats* ab l'alegoría del *capità Manaya* —que per més que 'm torni mico no puch averiguar d'ahont vé— corresponen 'ls saraus extraordinaris ab que totas las societats acostuman á solemnisar la Pásqua, saraus que per la majoría de las noyas y joves tenen la mateixa significació que 'l 15 d'Agost pe 'ls cassadors. Aixó es; la clausura de la *veda* y la obertura de la *cassa*.

Rahó es donchs, que 'ls despreocupats 'ns aixe-ribím al presentarse la Setmana Santa y que veyém sa arribada ab simpatía. No significa aixó un gallaret de irreligiositat, perque tenim respecte á totas las creencias y lo que no 's cou per nosaltres ho deixém cremar; significa no més que no hi ha motiu per veurer ab terror com s'acostan eixos dias de moixiganga religiosa, per la rahó senzilla de que la iglesia ó la costum ho manin, sent aixis que la vinguda de la primavera ab sas matinadas rialleras, son solet escalfador y sas flors primerencas, 'ns mana també alegrarnos y 'ns diu ab la bullida de las sanchs, que 'l cos humá vol guerra y es precis seguirli la beta.

La passió y mort de Cristo es un succés molt respectable (en probas que fou de 'ls que forman *època*) pero la culpa es de la iglesia que posá sa commemoració en aquesta temporada. En aquesta época l'organisme demana distracció y bullanga, el bon temps ulls y pulmóns per aspirarlo, y las donas, amor.

* * *

Fins la mateixa societat ortodoxa, inclús las classes que volen més brillantar la solemnitat de las funcions que la iglesia celebra, van á parar insensiblement á la mateixa conclusió y sembla que s'emperryin en fer bó lo que dihém.

El Dijous y Divendres Sant foren en algún temps dias d'austeritat y penitencia. Avuy... *tampoch*.

La gentada va á la iglesia á plorar, á commemorar el cruent sacrifici d'un ser que morí per amor á tots y per tosch sayal, trehuen ells las levitas y frachs y ellas 'ls *faills* bullanguers. En lloch del cap plé de cendra, la xarolada xistera y la mantellina ayrosa, verdadera xarxa del deu de 'ls amors. A cambi de 'ls peus nusos del penitent, xarol á tot drap.

La consideració de 'ls torments del Salvador deu-ria ferse ab la vista baixa y las llágrimas als ulls, arrossegant lo corda del galileu, lligada á la cintura. Y ells, els senyors de *pés*, els de 'ls *sacrosantos principios*, ván erguits, cossats dintre la levita, ab lo cap alt, las puntas del bigoti á estil de llansas, lluhint sobre 'l pit las condecoracions (si las tenen) y reullant á dreta y esquerra ab desgayre, mentres, paran la orella als ditxos de la *pobre* gent y s'aixamplan y s'estoban quan algú diu:—Tú; ¿quí es aquest senyorás?

Y ellas també; interessants, vestidas de negre ab totas las mil agullas al seu lloch respectiu, carregadas d'essencias y cosmétichs, lluhint la esbeltés de sas formas, y ab la cara riallera, rebosant de goig, ab los ulls picareschs demanant guerra, visitan els sagraris fent penitencia; fent penitencia, sí, pero observant de qua d'ull el *remolch* que portan al darre- ra, canviant miradetas fulgurants d'erotisme, vigilantse las unas á las altrás els plechs del vestit ó el vol de la mantellina.

Y d'aixó, la gent de bon tó, ne diu visitar las estacions, commemorar la mort del Just, fer penitencia....

¡Dolsa penitencia sí, pero molt hipócrita!

* * *

Nosaltres, que preferim menos penitencia pero també menos hipocresía, obtém per aquells aixalabrats que se 'n van á cullir farigola á collas, y ab el brenar sota l'aixella, desencapdellan las entumidas camas per las costas de Montjuich ó de Pedralbes ó del Tibidabo, y oxigenan sos pulmóns per tota una temporada.

Aquestos tenen l'inconvenient de no fer penitencia, pero tenen la ventatja de no fer comedia.

Podrá posarse en dupte l'*arraigo* de sas conviccions religiosas, pero ningú podrá duptar de son amor á la Naturalesa, y sent aquesta l'obra perfectissima d'un Deu, *ergo*, de son amor á Deu.

Y si 'ls que vam á cullir farigola son dos de distint sexo y llú en sos ulls lo flám del primer amor y caminan de brasset mirantse y suspirant, y 's confian sos petits secrets y 's fonen en un mateix foch, millor que millor. Mes val aquesta commemoració, que la de las lúgubres estacions.

¡L'amor es el Deu de la vida! ¡Qui pogués trobars hi!

Un concell no obstant, gentils *cullidoras* de farigola: *Ojo* ab las caygudas. Cullint farigola son mortals. Per xó, val més allí... qu' á ca 'l apotecari.

RAMON BERENGUER

Bala rasa

No juguis ilús Govern
ab lo bon poble espanyol
que si avuy pacient 'l trobas,
no es per falta de valor.
Que molts cops la mar calmosa
sol desferse en tempestats
y ¡ay de tú! Govern, el dia
qu'ell s'arribi á despertar.

R. HOMEDES.

SEGUÏNT "MOLIMENTS"

(DEL NATURAL)

La senyora Lliberata
y el seu marit don Bernat
durant l' any sols un cop surten
tots dos junts; pe 'l Dijous Sant.
Ells son la riota del barri
mes. . no s' han barallat may.

Van casarse l' any cinquanta
y desde allavors ensá
ell té tenda d' herbolari
al carrer de Cremat Gran
y ella posa sangoneras
y vetlla morts y malalts...

Com, gracia á Deu, sobra feyna
y es feyna d' humanitat,
ell no tanca la botiga
ni 'ls dias més senyalats,
ni ella deixa capsaleras
més que siga festa anyal.

Els diumenjes van á missa
mes cada hú pe 'l seu costat
pro aixó sí, quan vé la festa
del dia del Dijous Sant,
la senyora Lliberata
desnonaria els malalts
y el senyor Bernat, las herbas

faría anar daltabaix.

Remenan trastos y mobles,
fan de la tenda un encant
y s' arreglan tots dos jayos
vestits de pontifical.

Ella treu la mantellina
del dia que 's va casar
y 'l gipó de seda negre
y 'l vestit de farbaláns.

Ell respalla la levita
que ja té un punt de morat,
la trona que li recorda
la quinta de 'n Castelar;
la camisa encarcarada
que surt no més un cop l' any,
els pantalóns de tapeta
y la corbata d' estám ..

'S guarneixen, s' empolaynan
com joves rexinxolats
y tancan portas y reixas
donanthi dos toms de clau.

Y solemnes, tiessos, graves
atravessan el vehinat
mentres la gent á las portas
surt per mirarlos passar.

—¡Miréulos! dihuen els homes
¡Miréu las *antiguetats!*

—¡Vóltals! la canalla crida

¡Vóltals, al parell de. . cranchs!
—¡Guaytéu! xiselan las comares
Las dos *mómias* allá van!
Y tot'hom hi diu la seva
y ells... no s' han barallat may!

Y agafats de brasset sempre
rumbejant sos quatre draps,
visitan tots els sagraris
del dia del Dijous Sant,
comprant aquí farigola,
sajolida més enllá.

El jovent hi fa brometa,
els signa qui 'ls veu passar,
els vius manejan l' epígrama,
hi rihuen els esquilats...

Mes ells, son camí segueixen
ab serena gravetat
y, fent estacions, recordan
qu' han viscut junts cinquanta anys,
qu' han commemorat mitj sigle
de dias del Dijous Sant
que may han tingut un núvol
y que... may s' han barallat!!

M. RIUSECH.

¡Al Tibidabo!

UN VIATJE EN FUNICULAR

Eran las nou del matí
quan, sense apenas ni afanys
un grapat de bons companys
en posavam en camí

Feya un jorn esplendorós
tot llum, colors y bellesa,
d' aquells que Naturalesa
brinda en un lloch montanyós.

rumbejant sas maravellas,
y... profetisant desastres
pe 'ls eunills y pe 'ls pollastres
y ls cargols y las costellas!
La consigna de «á montanya»
ab ferma veu vâm alzar
y anant al *Funicular*
ens posárem en campanya.

Dintre d' un cotxe elegant
plé de «confort» y riquesa
-de 'ls qu' honran tant á la Empresa-
poch á poch aném pujant.

Y á mida que 'l plá fugia
y anávam pujant á dalt,
l' admiració general
els nostres cors invadia.

Un cop al cim ¡Quin burgit!
—Montserrat —l' un deya— 's veu, ..
Un altre; —Jo el Pirineu!
Un tercer; —Jo veig Madrid!

Tots anávam al darrera
d' un qu' una ullera portava
y la estoneta pasava
donant empleo á... l' ullera

Després, entre 'l respirar
la flayre de 'ls romanins,
entremitj de quatre pins
preparárem el dinar

ab la campestre fogona
de tres pedras y uns garbóns,
mentres féyam excursions,
ab los ulls, per Barcelona.

D' allí, la ciutat comtal
's destacava grandiosa
y lluhía majestuosa
son renóm universal.

D' allí dalt del Tibidabo
sos palaus y monuments
sos mil detalls y accidents
seguíam de *cabo á rabo*.

D' improvis, un crit del *coch*
'ns digué; —Companys; prou *bolas!*
¡Pit y amunt, que las cassolas
diu que no volen més foch!—

Y assentantnos en rodona
prop d' una font regalada,
várem fer una arrossada
devant de tot Barcelona!

Després de menjar y beure
y brindar y fer el boig,
ab lo rostre encés pe 'l goig,
per pahir 'ns vâm distreure
els uns, ab jochs agradables
treyent rovell als tendóns,
y els altres, fent excursions
als paissatjes més notables!

Y tots, rublerts d' alegría,
de salut y fortaleza,
en plena Naturalesa,
passárem un felís dia
fins que, cansats de burgit
y tips ja de caminar,
vám torná al Funicular
al punt que 's feya de nit.

Quan las sis van ser tocadas
soná un timbre y el vagó
comensá la descensió
entre armoniosas cantadas.

Quan baixávam la pendent
el jorn majestuós finía...
¡Barcelona s' encenia
com per art d' encantament!

Y en menos que canta un gall,
en menos qu' un credo dura,
de la encimbellada altura
baixárem al capdevall,
fentnos, lo burgit etern
de la ciutat, tot cridoria,
la ilusió que de la gloria
quéyam al fons del infern!

En resúm; un gran festí.
De llum y sol, una orgía;
y per final d' aquell dia
un bon sopá y... ¡já dormí!

RICART FORGA CLARÁ.

UN MADRIGAL AB CONTESTA

El — Per passió y mort la que vosté m' está donant ab aquets ulls incendiariis...
Ella — Fugi home, fugi. Es vosté mateix que se suicida, aburrit per ser la estampa de Judas iscarioth.
La sogra — Refume noya, y ¡qué bé ho pelas!

ORDRES: GUBERNATIVES

V. Serra

—Anava á picarli l'ullet pero estich estemor-
dida... Tots fan cara de guindilla.

—Aixó de fernes anar á dormir d' hora es un abús
—Lo que dich jo. El senyor de la Poma, no deu
ser metje ni accionista del gas.

LA DONA CATALANA

DIRECTORA: D. RIERA BATLLE.

Quadret

Lo desconsol es molt gran
al más de la Torre Blanca,
puig la pubilla s' ha mort
als pochs minuts d' ésser mare;
lo marit sembla alocat,
plorant están l' avi y l' avia.
Lo rector ho ha sapigut
y ha anat al más sens tardansa.
—Germans, consoléus per Deu!
que Ell es qui á tots nos ampara;
si un angel se vos ha endut
vos en ha deixat un altre.

ROSETA SERRA

¡Si 'ns estiméssim!

¿Perqué existeix la maldat
en tots los llochs de la terra?
¿Perqué ab l' ira dins del cor
els homes se fan la guerra?
¿Perqué impera la falsia
en totas las parts del món
y la virtud y pobresa
tenen d' humillar son front?
Molt senzill; pe 'l profit propi
mirém tots los sers humans
mes, quan del próxim se tracta
oblidem que són germans.
¡Y no 'ns estimém! no arrela
dintre 'ls còrs la germanó;
tot es aparent, y ens cega
més que 'l mérit, la lluhentó.
Si 'ns estiméssim, no fora
escarnida la virtud,
ni jamay un «no» hi hauria
per respondre al desvalgut
No tindria la calumnia
á tants ignocents cautius
y no existiria l' odi,
ni hi hauria venjatiús.
No 's farian injusticias
ni crims, ni baixas accions,
no hi haurian en la vida
tan bastardas ambicions.
Y la humanitat sancera,
tota abnegació y amor
cumpliria aquell precepte
de son diví Redemptor.
—Estimeuse els uns als altres—
lo bon Jesús ens va dir;
y per donarnos l' exemple
clavat en creu vá morir.

DOLORS RIERA BATLLE.

Femenina

A nna amiga.

Anirás á fé estacions
feta un bras de mar, Lucrecia,
hermosa com una huri,
vestida tota de negre
que á tu, tant róssa, t' escau
com bell estoig á una perla.

Resarás ab cór contrit
com sumisa penitenta;
t' encomanarás al Cel
tú, ¡bell angel de la terra!

Mes ¡ay! que 't fora millor
quedarte á casa, Lucrecia,
puig per tot ahont anirás
despertará ta bellesa
un mon dormit de ilusions,
de mals desitjos cadenas,
y lo deu cupidinesch
emballestará sagetas
devant de las perfeccions
que conté ton cós de verge...

Si, Lucrecia; creume á mí
no surtis de casa teva,
no despertis el desitj,
ni inspiris malas ideas
de las que, si ets ignocent
—per ser de tú independentas—
hi tens en cambi el pecat
de que 't gronxas y 't recreas
quan observas que 'l jovent
ab viu anhel 't contempla...

La penitencia es per tú
quedarte á casa, Lucrecia,
y no lluhí aquest vestit
elegant de seda negre
que á tú, tant róssa, t' escau
com bell estoig á una perla...

Quedante á casa, tu y ells
faréu plegats penitencia!

SILETA.

CANTARS

Com no soch gens ambiciosa
ni m'agrada sé exigenta,
ja 'm contentaré ab un home
que tan sols... visqui de renda.

Las que 'ns guanyém las garrofas
ab l' agulla y 'l didal
pochs capellans al enterro
quan morim podrém portar.

PEPETA FORGERON.

Fragment d' una confessió

—Y bé ¿qué més?

—Per are

no tinch res més que pesi en ma consciencia.

—La felicito.

—Pare,

vosté 's mofa de mí; ¡tinguim clemencia!

Ja ho veig que soch estat gran pecadora,

mes ¡ay! m' en penedeixo;

si vaig faltá á mos pares en mal hora,

arrepentida aqui avuy compareixo.

Si 'l ball me té cegada

y m' entrego sens fré d' un jove als brasos

no falto á missa may, y ab fé sagrada

sovint á confessar guío mos passos,

¡Absólguim! ¡li prometo ésser molt bona!

¡no aumenti, no, mofántse'n, ma amargura!

—De cor li repetesch l' enhorabona,

créguim ¡oh, sí! perquè la veig tan pura

comparant á vosté ab las penitentas

qu' han vingut fins avuy á confessarse,

que per més que sas faltas son dolentas

y com á tals deurían castigarse,

'm complasch per aixó, en felicitarla

l' absolució donantli ab goig sens mida;

puig resulta tan bona y... *aixerida*,

¡que un ángel m' ha semblat al confessarla!

F. CARRERAS P.

Quaresma

Bon vent, quaresma pesada,

bon vent, quaresma aburrida,

deixa que d' una vegada

't dongui la despedida.

Si l' any que vé has de portar

disturbis, sanch y demés,

deixa que 't digui ben clar

¡Bon vent y no tornis més!

AIGUA-FREDA.

Primavera

Ja ha arribat la Primavera

rublint la terra de vida,

de foch el sol, de fruyt l' arbre,

els jardins de flors bonicas,

els cervells d' ideas sanas

l' espay d' aucells que réfilan,

las venas de sanch ardentia

nostres cors d' amor y ditxa.

Fruyts, sanch, ditxa, foch, ideas

flors, aucells, amor y vida,

espargeix á dolls per tot,

la estació de la poesia.

JOAN TOMAS BISCAMPS.

Pe 'l cel - obert

Al amich J. Pomar.

—¡Lucieta! ¡¡Lucieta!!...
—¡Què li passa, que crida tant?... *Vaya*
una manera de baladrear!

—Si, just, no més cal que vingui ab mals
modos...

—Be, espliquis; que li passa?

—Aqui está 'l mal... ¿què li passa? no res no 'm
passa; tant de bó que 'm passès algo... diari.

—Qui l' entengui, que la pagui!

—Lo que té de fer es no tirar més escombrarías
aqui baix al cel-obert.

—Y per xó 'm cridava?

—Si senyora, per xó, ¿qué 's creu que volém
agafar la *peste borbónica*?

—Ay! ay! me sembla que está molt per rahóns
vosté; qualsevol se pensaria qu' es la mestressa!

—Si no ho soch poch se n' hi falta.

—¡De llengua!

—¡De nas!

—Ja té rahó; per aquest cantó no cal que enveji
res á l' home dels nassos!

—Fugiu! allá va la *maca*!

—Més que vosté!

—La vanitosa!...

—Millor; ho soch perquè puch y vull!...

—Es clar; *con tal* qu' agradi á l' adroguer ja 'n
té prou.

—¡Jo á l' adroguer?...

—Què 's creu que ningú ho sab?...

—Aixó vosté á D. Andressito al amo de la casa;
per xó vol ser la mestresa! Miri, sembla que si no
s' ho pinta!...

—¡Calli, calli quisquilloso!

—Per xó lluheix tant!

—L' enveja que té, aixó li fa dir!

—No senyora, ja 'n tich prou ab lo meu marit;
no soch com vosté que necessita *cirineus*.

—Sí; ja 'n té prou ab lo seu marit y fins massa
perque li clavi tunyinas!...

—A mi, tunyinas?

—Si; ¿qué 's creu que d' aqui baix no se senten?

—¡Embustera!

—No se sofoqui per xó ..

—Me sembla que me la pagaré!

—Fugiu, l' *espantajo*!

—Quan vindrá l' Antonet li tinch de dir tot.

—No 'l molesti ¡prou feyna tè enganyant á la
modisteta d' aqui *enfrentel*!

—Aixó 'l seu!...

—Arri allá, y que no tiri més porquerías!

—Que no tiri més porquerías? donchs aqui va
galleda y tot!

—¡Cotxinal!

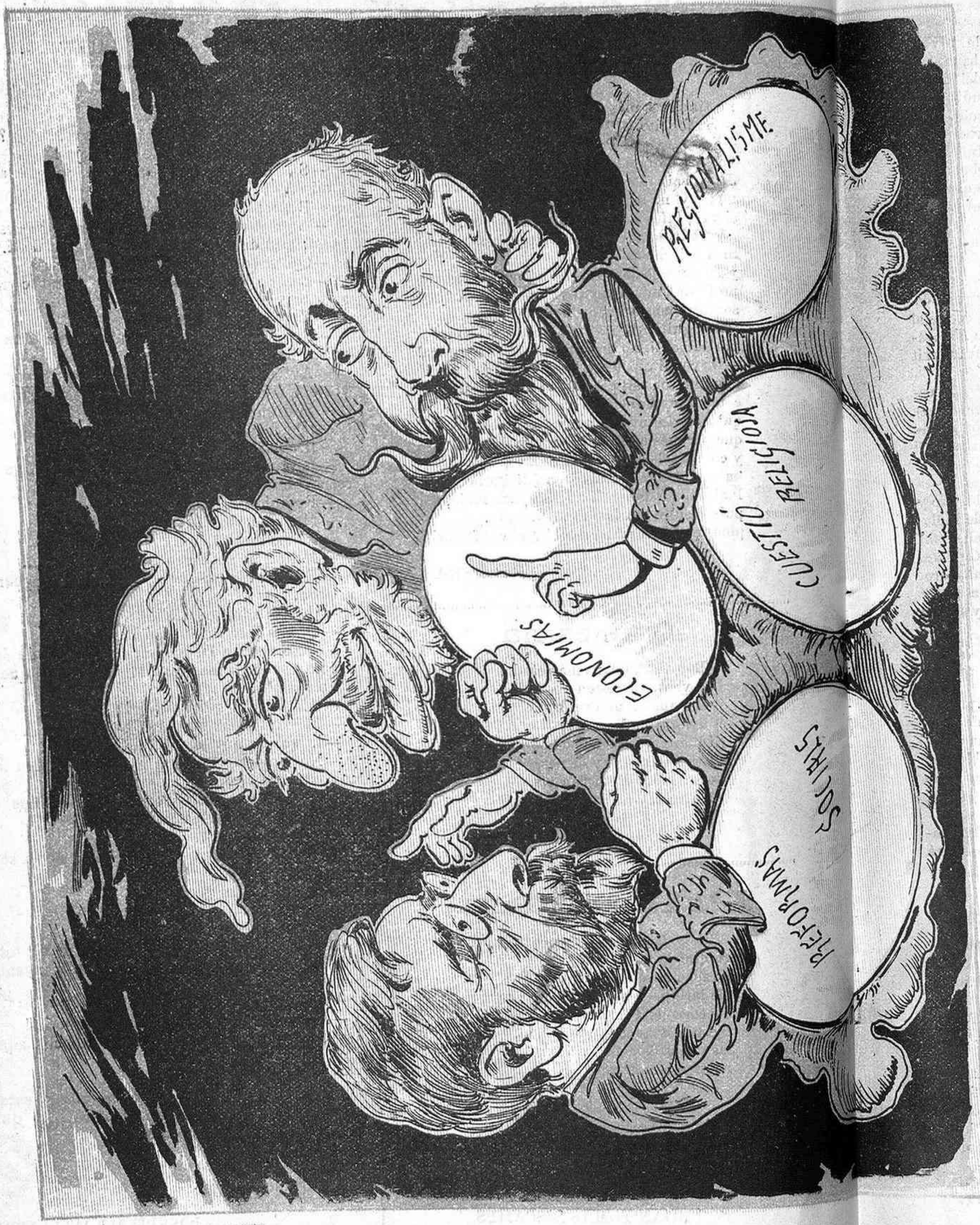
—¡Aguardis que quan la trobi per l' escala li
posaré un *dallonsas* com un tomátech... ¿já qui diu
cotxina, la grandíssima xarxó?

—Bueno, prou!

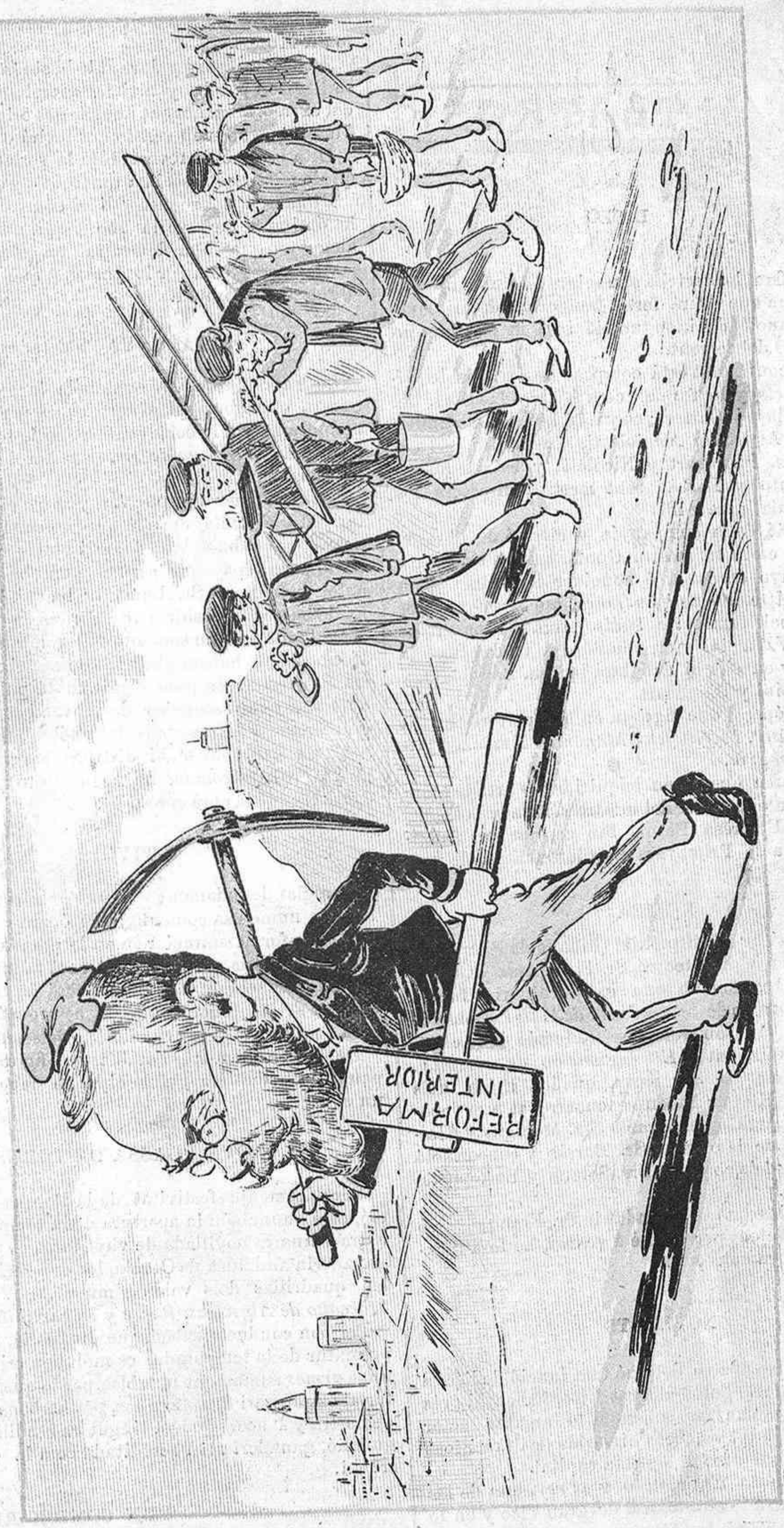
—Donchs, ¡prou!

Per ara, afegeixo jo.

JOSEPH M.ª MALLAFRÉ.

Enguany es aquesta mona la que l' Avi ens engipona.

Sempre elevat y altruista, per dar trevall á tothom demana fer la Reforma i: aixerit Salas Anton.

LICEO

Ja s'han fixat los cartells anunciant la companyia de ópera italiana que deurá fer la temporada de primavera y qual funció de inauguració serà lo próxim diumenje, día 30 del corrent.

L'elenco contractat está compost de artistas de *primissimo cartello* y lo forman com á tiples las Sras. Bel Sorel, Bonaplata y Carrera; contralt, la Sra. Dahlander; tenors, Srs. Agostini, Angioletti, Cremonini y Ibós, barítonos Srs. Blanchart y Nicoletti y baixos los señors Rossato y Barba, sent mestres directores los celebrats Goula (pare y fill)

La formació de la companyia y elecció de obras s'ha confiat al eminent mestre Goula, habent tingut especial empenyo en donar á coneixer la última ópera del celebrat Mtre. Puccini la *Tosca*, que está fent furor en los principals teatros de Italia y també l'ha causat á Madrit y Valencia, y en qual ópera tindrà lloch la inauguració y en ella hi debutará la Sra. Bonaplata, y los Srs. Agostini y Blanchart.

Las demás óperas que figuran en lo repertori escullit son *Tannhäuser*, *Mefistofele*, *Manon* de Massenet, *Rigoletto* y *Lohengrin*.

La justa fama que tenen adquirida los artistas contractats, la inteligencia del mestre Goula y los bons desitjos de la Empresa Bernis fan esperar una fructífera temporada de Primavera als filarmónichs de nostra capital.

ROMEA

Pera lo dia hù d'Abril próxim (dimars de Pasqua) l'Administrador d'aquest teatro, Sr. Franqueza y Comas, anuncia son benefici ab una extraordinaria funció composta del estreno de *Lo regiment de Malgrat*, obra de Pau Parellada (Meliton Gonzalez) traducció de la coneguda del mateix autor *El regimiento de Lupión*, y además *L'alegría que passa*, quadro líric de Srs. Rusiñol y Morera; habentse encarregat una decoració á los reputats escenógrafos Srs. Moragas y Alarma, la direcció de la obra al Sr. Borrás y concertació de la mateixa y dels coros als Srs. Solana y Bartomeus, respectivament.

Si las simpatias que té logradas lo Sr. Franqueza no fossin causa suficient per un plé á vessar, ho fora l'extraordinari programa escullit.

NOVETATS

La setmana passada se dongué una funció dedicada á honrar la memoria del malográt Vico, habenthi prés part d'altras companyias solament lo reputat actor Sr. Sala Julien, ab tot y habern'hi varias de dramáticas que actúan en los teatros d'aquesta capital.

Se posá en escena *El zapatero y el rey*, una de las en que mes brillava l'estre teatral del gran Vico y en lo

desempenyo del rey don Fedro hi lográ molts aplausos lo Sr. Muñoz.

Acabat lo drama y devant lo busto insigne de 'n Vico, se llegiren poesias y articles necrológichs habent agadat extraordinariament unas *saetas* originals del Sr. Sala Julien que ab molt sentiment recitá dit aplaudit actor.

Dita ceremonia revestí tota la serietat deguda per lo que lo públich s'associá á tant sentit y conmovedor acte.

Dimars passat se despedí la companyia Muñoz que ha obtingut mes gloria que profit, no comprenentse l'abandono que li ha demostrat lo públich ja que tant per las obras com per lo personal que hi figurava era digne de millor sort.

CATALUNYA (Eldorado)

La trapera, sarsuela estrenada la setmana passada, encara que obra del género *chico* perteneix de plé al melodrama y á haberse estrenat en lo temps de *El jorabado* y *La huérfana de Bruselas* hauria tingut un exit extraordinari.

Sense volguer dir que *La trapera* sigui obra insustancial y ridícula, creyém que no es propia pera lo género á que s'ha volgut donarli vida, pero ab tot y dintre lo poch espay que permet una obra en un acte, l'autor de la lletra Sr. Larra, n'ha tret bastant partit y ha demostrat possehir molta pericia en dita obra.

De la música ne son autors los mestres Caballero y Hermoso, no habent obtingut lo mateix éxit de la lletra, á causa de sa poca originalitat, puig en ella s'hi observan reminiscencias de *El cabo primero*, *Gigantes y cabezudos* y otras obras del célebre mestre Caballero.

En la execució s'hi distingí lo Sr. Cerbon que d'un paper d'*embolado*, ne tregué gran partit y ell fou causa de que la obra surés.

TIVOLI

Arreglat degudament dissapte próxim farà sa presentació la numerosa companyia de ópera y sarsuela espanyola conforme anunciarem en la pasada setmana.

Sembla que la obra de debut, serà la tan notable com popular sarsuela de Carrión y Chapi *La tempestad*, obra que per ser molt coneguda de nostre públich, serveix pera posar á proba las condicions dels artistas.

Donats los elements notables que figuran en la companyia, no duptém que la obra de debut ja resultarà un éxit.

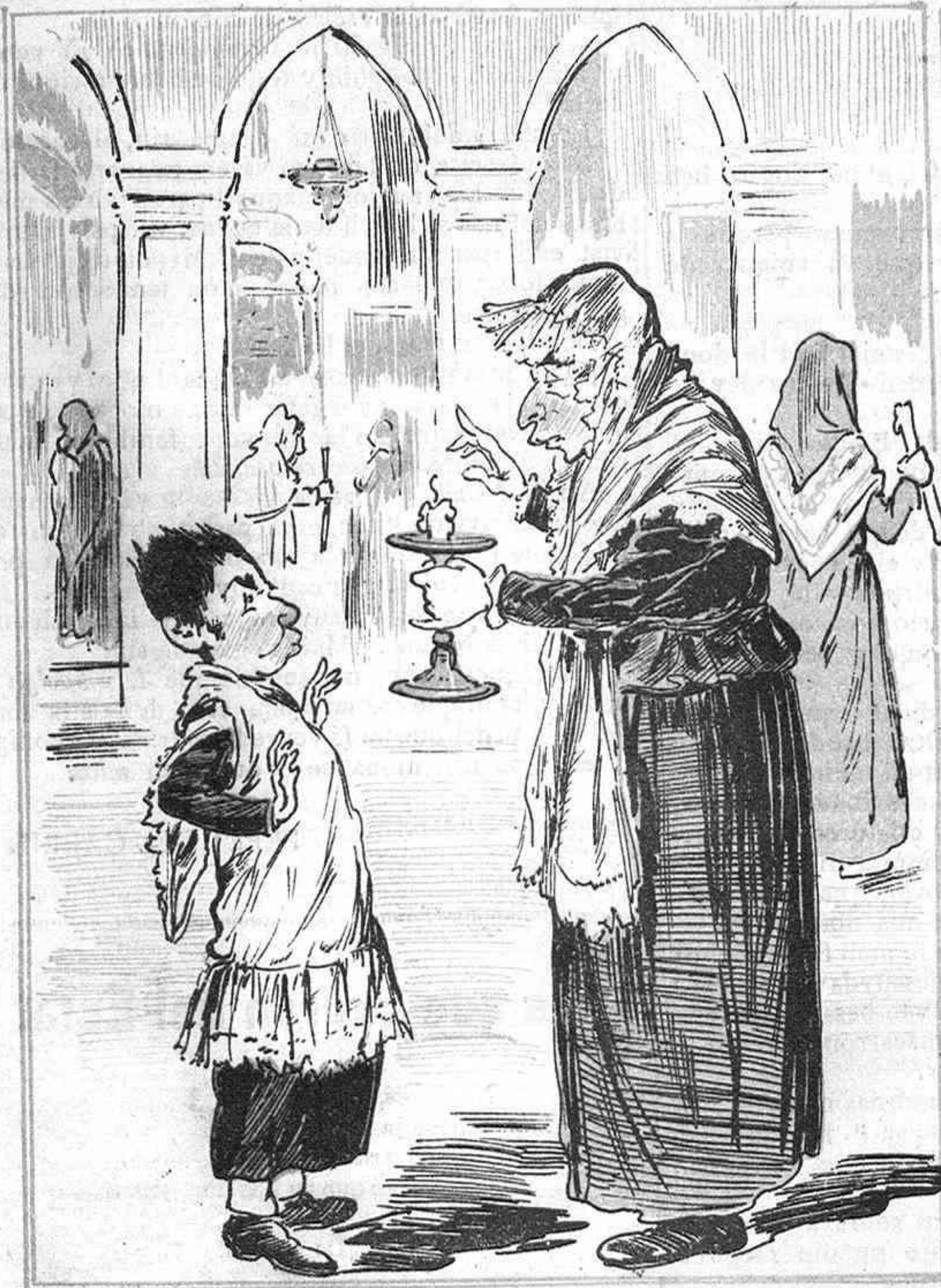
NOVA PLASSA DE TOROS

Pera diumenje festivitad de la Pasqua de Resurrecció, está anunciada la apertura de la temporada ab una extraordinaria novillada de vuyt toros de la acreditada ganaderia andalusa de Otaola, los que serán lidiats per las cuadrillas dels valents matadors Vicent Ferrer *Morenito de Algeciras*, *Rerre* y *Lagartijillo chico*.

Per bon conducte, sabém que dit bestia, á pesar de lo prematur de la temporada, es molt ben criat, possehint unas *armas* sumament notables, per lo que 's deu felicitar al empresari Sr. Martinez, per los bons desitjos que demostra y l'acert que ha tingut en escullir pera inauguració, ganaderia tan acreditada com la de Otaolaurruchi.

UN COMICH RETIRAT.

LA TOMASA
REBALLS

—Me sembla, *Cuanitu*, que 'm tornas molt petit el cul del ciri. Altres anys ne sobrava més.
—No se que dirli, senyora Gertrudis. Potser are els *frabican* ab greix de caball!

Com á lley tradicional va portá 'l senyor Barnillas el palmó á la Catedral.

La mozza gran de 'n Bernat d' aquest ram vá provehirse per dar gust al estofat.

LA MONA DE PASQUA

Ab una vegada de ser padrí, n' he tingut ben bé prou.

No me 'n vaig poguer excusar perque 's tractava del fill de la masovera que va volguer de totas passadas que jo li fós padrí.

¡Vá quedar més tova!

--¿Perqué redimontri m' ha festejat tant la dona del masover pera ferme ser padrí?—Jo 'm deya— ¡Veyám!

Y ho vareig veure la diada de Pasqua, quan vá trucar á la porta ab lo meu fillol al bras donant-me las bonas Pasquas.

Jo que casi ni 'm recordava de que hagués sigut padrí, vareig quedarme sorprés y ella, encarantme 'l marrech, y padrinet aquí y padrinet allá, fins va obligarme á tenir que aguantarlo bona estona fins que 'm vá deixær fet un ecce-homo y banyat. . no d' aygua de rosas.

¿Bé s' havia de quedar á dinar aquella dona, després d' haver vingut de l' altre banda de Sant Pere Martri à peu? Hauría sigut no tenir modos..

Ho vaig aná á consultá á la meva dona á la cuyna, y ella, com que no ha estat may criaturera, tal vegada pei qué may n' hem pogut comprar ni un, gracias á Deu, té molta malicia als masovers ¡natural! perque aquella casa sembla sempre una llodriguera.

Si hagués vingut ella sola ab lo meu fillol, menos mal; pero vá venir (que me 'n descuydava de dirho) ab dos xavalets més que semblavan bessóns, ensenyant la séba y ab un parell de macarróns al nas que feyan aborrrir els de ca 'l fideuer.

Després, hi havia una mossota ab las mans brutas d' aná á cullir fems y 'l sagal que se l' havian criat de petit per ser fill de la porquera que vá morir mentres feya la calderada.

Y perqué no hi faltés ningù, hi sobrava 'l masover, marit de la masovera, y pare putatiu (segóns malas llenguas) del fillol de marras.

De badalls tots ells, grans y petits, demanéune: y que no 'ls feyan muts, sino que marranavan ab cada ¡aaaa! cridant y estirant 'ls brassos y encreuhantse 'ls al clatell, que donava gust de serhi.

Per ser gent de fora, no 'n podían pas tenir més... pochos modos.

Y ab unas llambregadas que clavavan cap al corredor de la cuyna y unas ensumadas que feyan enternir l' ánima.

—Per Pasqua y per Nadal, cada ovella al séu corral (vaig fer jo); ja es prou que una diada aixís se n' hagin anat tots del Mas.

—Oh! (saltá la masovera) Si no hagués estat per la mona del Nitus, l' ase 'n refúm si 'ns haguessim mogut ¿sab, senyor?

—Ha sigut aquesta, (afegí 'l masover) que ja fá més de tres mesos que tè la mona coll avall: sempre parlava de lo mateix.

—Tú calla; que ningù t' hi demana.

—Oy! que zi, que la mare vá dir que per Pazqua vozté pagaria 'l pato! (digué 'l marrech petit)

Y la mossa vá fer: — El pato ¿oy que no ho vá dir?: no més vá dir que voste 'ns afartaria aquestas festas ab la excusa de la mona.

—Es igual! (vaig dir jo reprimintme) ¿Y perqué no baixavau ab el pollí y tot, que hauriau sigut més colla?

Lo marrá del masover encara riu, el pocasolta.

Ens várem enquistar com várem poguer á la taula, despues d' haver allotjat aquell parell ab els macarrons del nas al banch de la cuyna, y... ¡allá hauriau vist endrapar á n' aquella gent! Mandibulejavan ab tanta forza, que cap matxo mòu tant soroll rosegant garrofas.

De ví, si 'n varen colar!...

¡Quin mosquit 'l masover! De tant que vá xarri-car ab la tassa vá agafar una mona que aná á dormir al catre de la minyona, fenthi petar uns rónchs que tota la casa tremolava.

Ab lo trench de las camas se 'n vá entornar aquella caravana l' endemá passat ab la mona del fillol sota l' aixella de la masovera, fent una promensa de venir á peu cad' any per Pasqua...

Y que no se 'n descuydan cap: Ja fá cinch anys que dura la broma... ¡Mala negada fássin!

Pero aquest any, me sembla que fará huelga de padri y, com que 'ns en aném ab la dona á la torre del meu padri que 'm fá veure la padrina, en compte d' endurse 'n la mona, se 'n durán un mico.

PEPET DEL CARRIL.

Els que cobran del Estat

No fa res, va ben vestit
y s' passeja tot lo dia.

¿Vols contarme tot seguit
aquest home que tu has dit
de què fá? ..

—¡De policia!

Va vestit com un marqués,
fuma puros de mitj ral,
's passeja pe 'ls carrés
menja, beu, y no fa res;
¿y fá?

—¡De municipal!

Vigila per qui, y allá;
dorm com un estaquirot
no li falta vi ni pa,
no li agrada 'l treballá,
¿de què fá?

—¡Fa de burot!

Medra á copia de inmundicia,
gasta orgull y vanitat,
y á tothom porta malicia;
—Será un membre de justicia,
sangonera del Estat!

ALEXANDRE PÉREZ.

Campanadas

La crísis 's va resoldre per fi, grat sia Deu.

Després de tants *dimes* y *directes*, després de tantas *idas* y *venidas*, ha acabat com sempre; los mateixos gossos ab distints collars.

La única novetat consisteix en la entrada de 'n Canalejas en lo ministeri després de set anys de permaneixer allunyat de la política activa, separat ó poch menos del partit fusionista.

Ha entrat en Canalejas al ministeri ab una bandera simpática als ulls del país, pero á las primeras de cambi sembla que las dolsuras del poder ja li han tallat las alas, tota vegada que no s' ha determinat fixament lo programa del ministeri.

Son nous en lo gabinet també, en Montilla y en Rodríguez, un nebotet més de 'n Sagasta que ha portat sa missió fins al punt de encarregar-se de la cartera d' Hisenda, lluytant ab lo recort de l' Urzáiz, qual airosa postura tindrà present el país durant molt temps.

Els demés, son els de sempre. Una mena de cobertora porque en Weyler fassi y desfassi al seu antoig.

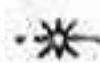
En resúm; excepte en Canalejas, qu' es un ou que no se sab si porta á dintre un pollet ó si es cobat, el ministeri no es *chicha ni limoná*. ¡Una colla de *Lúcas Gómez* ab casaca!

Nostre estimat amich lo distingit pintor, poeta y dramaturch don Ernest Soler de las Casas, lo fill del gran poeta catalá *Serafi Pitarra*, ha tingut l' atenció de remetrens una invitació pera assistir á la exposició d' algunas obras sevas, instalada en lo saló Parés fins al dia 29 del present mes.

Junt ab la invitació, que conté una xispejant carta en vers de «Micer Soler de las Casas á en Joan Baptista Parés amo del Hostatje de la Pintura catalana» 'ns ha remés l' Ernest uns «Goitz á Sanct Lluc» que mereixen guardarse per lo cómichs y cáustichs que resultan.

Remerciém l' envio y correspondrém á la invitació visitant la exposició Soler de las Casas.

Com saben nostres lectors, han vingut á Barcelona uns quants barcos austriachs y com saben nostres lectors també, l' Ajuntament y demés corporacions oficials s' han des fet en obsequis als ilustres hostes.

Entre 'ls obsequis hi figurá un banquet que 's doná dissapte passat pagant Barcelona, á rahó de deu duros cubert y en lo qual lo fondista Mr. Martin tingué la barra de servir per 50 pessetas uns cuberts que per lo dolents haurian avergonyit á qualsevol fonda de sisos.

Ho sentim pe 'ls hostes, ja que no está bé que devant de 'ls extranys fém papers ridiculs.

Pero en cambi, nos en alegrém per lo que toca á ne 'n Coria, ja que en sa calitat de majordóm del Ajuntament ell carrega ab lo ridícul.

Convindria saber lo que cobra Mr. Martin de 'ls cuberts que l' Ajuntament paga á rahó de deu duros.

Puig tractantse de *quinyones*
tenim per cosa molt certa,
que 'l més tonto es bó per bisbe
y el que menos corre, *vuela*.

Diumenje en lo Palau de Bellas Arts tingué lloch la commemoració del XXVIII aniversari de la mort del gloriós Clavé, celebrada per la Associació Euterpense de coros del mateix nóm.

Fou una festa magna, grandiosa, solemne, de las que sab organisar la Associació quan ella vol llensarse al carrer.

Basti sapiguer que hi prenguéren part una massa coral de 1,000 veus, la banda municipal, els orgues eléctrichs y 'ls concertistas Josefina Huguet, Elena Fons d' Angioletti Esmeralda Cervantes y Eusebi Daniel.

Las tres artistas citadas foren las heroínas de la festa. La Huguet després de la *Stella* que figurava en lo programa, tingué que repetir ab el *bolero de Las Vísperas Sicilianas* y *L' anyorament*. La Elena Fons cantá ademés de *Cavalleria Rusticana*, las *carceleras de las Hijas del Zebedeo* y unas malaguenyas *por todo lo alto*. La Cervantes repetí ab pessas de concerts y totas tres foren aplaudidíssimas.

La festa doná un bon resultat pecuniari á benefici de las victimas de la vaga d' ara fá un mes y mitj.

Un aplauso á la Associació de 'ls coros de Clavé que sab seguir ab tal magnificencia las tradicions del Mestre.

Avuy ó demá deu tenir lloch una subasta pera provehir de vestits á la guardia municipal.

Pero lo curiós del cas es que la subasta deu adjudicarse avuy ó demá al millor postor ó siga al sastre que fassi 'ls indicats vestits en condicions mes ventatjoses y resulta que 'ls uniformes están construhits ja fá temps y tallats y confeccionats á mida, com si 'l que s' ha anticipat á conjumar el vestuari, sapigués ja per anticipat que la subasta quedaria per ell.

Aixó demostra de quina manera marxa aquest rengló de las subastas en la Casa Gran. Y com á consecuencia d' aquesta demostració, convindria que 'ls regidors catalanistas y republicans, vigilessin en lo successiu pera que no fossin possibles aquets miracles que dihuen molt poch en favor de la moralitat qu' el's se van comprometre á fer imperar en lo municipi.

L' altre dia tingué la desgracia de pendre mal al baixar de un tranvia eléctrich, nostre antich colaborador y amich don Antón Cortina Rivera, qual firma nostres llegidors antichs recordarán ab complacencia.

El fet ocorregué en la Ronda de Sant Antoni y afortunadament las contusions rebudas no foren cosa de major quantia, lo qual celebrém

De tots modos sentirem lo percans del amich Cortina.

En los remats de Figueras s' ha presentat una enfermestat que s' anomena *petera*, en castellá *pedero*.

No som menescals, pero facilment esbriném pe 'l nom quina mena de malaltia vé á ser aquesta.

Y las nostras sospitas arriuan fins al punt de imaginar-nos en mitj d' un remat atacat de *petera*, tapats de nas ab cotó fenicat, carregats d' aygua de colonia y obligats per fi á batrems en retirada.

Las ovellas de 'ls remats figuerenchs fan, per lo que 's veu, lo mateix efecte que la primera plana de la Publicitat ab *xirigotas* de 'n *Doys*.

Es precis, taparse 'l nas.

LITOGRAFIA BARCELONESA
SANT RAMÓN, 6. - BARCELONA

LO XÉELIS DE 'LS AUSTRÍAGHS

En vista de que 'ls regidors republicans y alguns catalanistas van dir turró-nó, en Coria y sos ajudants invitavan á tot bitxo vivent.

Y al fi, pogué omplirse la taula de gutierrus y brigadiers que alternares ab los marins y s' atiparen com á llops, per salvar l' honor de Barcelona.